

Література

1. Захарченко В.И. Кластерная форма территориально-производственной организации / В.И. Захарченко, В.Н. Осипов / Монография. – О.: Фаворит, 2010. – 598 с.
2. Меркулов Н.Н. Научно-технологическое развитие и управление инновациями / Н.Н. Меркулов. – О.: ОРИГУ НАГУ, 2007. – 400 с.
3. Федулова Л.І. Стан та проблеми України в контексті розвитку ринків високотехнологічних товарів та послуг. // Наука та інновації. – 2009. – Т.5. - №3. – С.40-48

ТРАНСФЕР ТЕХНОЛОГІЙ: ВАЖЛИВІСТЬ ПРОСУВАННЯ ВІТЧИЗНЯНИХ ТЕХНОЛОГІЙ НА ЗОВНІШНІ РИНКИ

Е.А. КамтосМарсіага, Н.В.Акименко

Одеський національний політехнічний університет

В наш час характерною рисою розвитку світової економіки є перехід провідних країн до нового етапу формування інноваційного суспільства – побудови глобальної системи світового господарства, що базується переважно на генерації, розповсюдження та використання технологічних знань.

Існує кілька визначень трансферу технологій. Найчастіше під трансфером технологій розуміють поширення технологічних знань прикладного характеру, як правило, - методів виробництва, прогресивних ідей, моделей, алгоритмів, а також інноваційних продуктів всередині галузі, між галузями, регіонами або між країнами.[1]

У всіх розвинених країнах, у тій чи іншій формі, існують системи трансферу технологій. Як правило, це інфраструктура, яка включає в себе центри, що працюють з клієнтами - продавцями і покупцями технологій і систему обміну між ними інформацією (технологічними запитамі і технологічними пропозиціями). У масштабах країни йдеться про мережі центрів трансферу технологій, що працюють за одними правилами. Такі мережі активно працюють в Європі, Китаї, США, Росії, Білорусії та інших країнах. Вони об'єднують регіональні інноваційні центри, які допомагають компаніям розмістити інформацію про розробку, супроводжують її на всіх етапах трансферу технологій, сприяють при пошуку партнерів, підготовці бізнес-планів, проведенні маркетингових досліджень, захист інтелектуальної власності, оформленні угод і т.д.[2]

Побудова в Україні економіки, заснованої на знаннях, передбачає створення повноцінних, всеосяжних умов для перетворення науково-технічного потенціалу в один з основних ресурсів сталого економічного зростання. На сьогоднішній день ситуація в Україні з комерціалізацією науково-технічної продукції (НТП) залишається вкрай незадовільною. Основними причинами цього є нерозвиненість інструментарію пошуку і відбору технологій, бюрократизація процедур оформлення відповідних угод, невміння або неготовність вітчизняних підприємств формувати за європейськими стандартами пропозиції та запити щодо трансферу інноваційних технологій та інше. До необхідних умов успішного просування НТП можна віднести вибір компанією правильної стратегії виходу на ринок з новим інноваційним продуктом і використання мережевої інфраструктури інноваційного бізнесу. [2]

В наш час досить актуальним є проблема підвищення конкурентоспроможності. Що в загальному випадку забезпечує конкурентні переваги фірми на ринку? Якість продукту або послуги, що продаються, їх унікальні властивості, ціна. А вони можуть бути досягнуті тільки шляхом освоєння виробництва нової продукції, якої ще немає на ринку, або яка суттєво краща за ту, яка є на ринку. А підвищення конкурентоспроможності національної економіки, в свою

чергу, потребує технічного переоснащення більшості підприємств. В цьому випадку є два шляхи вирішення проблеми:

1. Купувати технології в розвинених країнах.

2. Купувати результати НДДКР в українській науці і доводити їх до промислового і ринкового застосування.

Другий шлях – набагато важчий. Готових до промислового застосування технологій мало. А купувати результат НДДКР на ранніх стадіях інноваційного циклу - це означає нести колосальні ризики, несумісні з логікою входження в бізнес. Не дивно, що найчастіше приймається рішення про купівлю західної технології - у цьому випадку підприємство не отримає надприбутків від інновації, але й ризики невисокі - отримується готова технологія, кінцева продукція апробована на ринках і має позитивну оцінку серед клієнтів. Але лідерами на світовому ринку стають тільки власники технологій, на підставі яких виробляються принципово нові продукти.[3]

На підставі зробленого дослідження можна зробити висновок про те, що просування вітчизняних технологій на зовнішні ринки є дуже трудомістким та ризикованим процесом, але лише створення власних технологій підвищує конкурентоспроможність національної економіки та виводить країну на шлях інноваційного розвитку.

Література

1. Лушніков А. В., Московська асоціація малих підприємств – виробників медичної техніки «АсМедіка» «Роль центрів трансферу технологій у розвитку малого і середнього інноваційного бізнесу».
2. Слепокуров С.А., Черненко Л.І. Сердюк О.В. «Трансфер технологій: від науки до бізнесу. Методичний посібник для підприємців.»
3. Рівненський РЦР. Всеукраїнська профспілка винахідників та інноваторів.

СИСТЕМНИЙ ПІДХІД ДО УПРАВЛІННЯ ЯКІСТЮ ПРОДУКЦІЇ НА ПІДПРИЄМСТВІ

М.О. Панченко, О.Г. Бровкова

Одеський національний політехнічний університет

Створення й розвиток системи менеджменту якості ґрунтуються на застосуванні системного підходу, що забезпечує реалізацію загальної стратегічної, а також тактичних і операційних цілей харчового підприємства при раціональному використанні інформаційних, фінансових і інших потоків і узгодженні локальних критеріїв функціонування окремих елементів з глобальною метою функціонування системи.

Розвиток комплексної системи управління якістю продукції дав початок руху назустріч один одному загального менеджменту та менеджменту якості. Цей рух об'єктивно і історично збігся з розвитком системи внутріфірмового менеджменту. Вирішення проблем якості стали здійснювати з урахуванням системного підходу на основі інтеграції й координації всіх видів діяльності підприємства.

Системний методологічний підхід ґрунтується па визнанні якості як іманентного ринковому середовищу імперативу функціонування різнорівневих економічних систем.

Очевидно, що менеджмент якості - це тільки одна зі сторін управління підприємством, якому необхідний не просто набір рішень й інструментів управління, а врешті - досягнення поставлених стратегічних і тактичних цілей. Тому менеджмент якості, розглянутий як система, повинен об'єднати в єдиний ланцюжок як концептуальні підходи до обґрунтування рішень, так і процедури їх здійснення аж до розроблення й використання стратегії підприємства з якості.

